

har erklæret, at han selv vil gøre Fordringen gældende. Omvendt vil Tredjemands Kundskab om, at saadan Erklæring er afgiven til Kommissionæren, være uden Betydning, saalænge han hverken ved eller bør vide, at de materielle Betingelser efter §§ 57 og 58 foreligge. For at undgaa, at Tredjemand i god Tro opfylder Aftalen overfor Kommissionæren, bør Kommittenten give Tredjemand Underretning om, at han har erhvervet Retten til at gøre Fordringen gældende, men ifølge Affattelsen af § 62 er saadan Underretning unødvendig, naar Mangel af god Tro ad anden Vej er kommen til at foreligge hos Tredjemand. Reglen i § 62 omfatter ikke alene det Tilfælde, at Kommittentens Ret til at gøre Fordringen gældende er erhvervet ifølge §§ 57 og 58, men f. Eks. ogsaa det, at Tredjemand ved eller bør vide, at Kommittenten ved Kommissionens Givelse har forbeholdt sig at gøre Fordringen gældende.

§ 63.

Saafernt Tredjemand opfylder Aftalen overfor Kommittenten, uagtet Retten til at gøre Fordringen gældende tilkommer Kommissionæren, kunde det synes, at han stedse maa være pligtig til alligevel at erlægge til Kommissionæren. Dette udtales ogsaa i § 63 som Hovedreglen, hvorved naturligvis er bortset fra saadanne Tilfælde, i hvilke det af almindelige Regler om Legitimation ved Fordringsrettigheder følger, at Skyldneren frigøres ved Betaling til en uberettiget. Men en Indskrænkning i Hovedreglen har man ment at maatte gøre. Hvorledes man end nærmere opfatter Forholdet, skal Fordringen tilsidst komme Kommittenten til Gode; at tillægge Kommissionæren Ret til, uanset Opfyldelsen overfor Kommittenten, at kræve, hvad han alligevel skal udrede til denne, vilde være urimeligt. Det bestemmes derfor i § 63, at Tredjemand, der ubeføjet har opfyldt Aftalen overfor Kommittenten, dog kun er pligtig til alligevel at opfylde den overfor Kommissionæren, forsaavidt det ikke oplyses, at denne ikke lider nogen Skade ved, at Opfyldelse er

sket til Kommittenten i Stedet for til ham. Naar Bevisbyrden saaledes lægges paa Tredjemand, ses Bestemmelsen ikke at kunne medføre nogen Fare for Kommissionæren. Skade ved Opfyldelsen til Kommittenten vil Kommissionæren kunne lide ikke blot, naar han har Sikkerhed i Fordringen efter §§ 35 og 36, men f. Eks. ogsaa, naar han har Fordringer paa Kommittenten, som han kunde have anvendt til Modregning, hvis Betaling var bleven erlagt til ham.

§ 64

I § 64 omhandles Tredjemands Adgang til Modregning, naar Fordring paa Betaling for solgt Gods gøres gældende imod ham. I 1ste Stykke omhandles det Tilfælde, at det er Kommissionæren, som gør sin Beføjelse hertil gældende. At Tredjemand i saa Fald kan bringe i Modregning Fordringer, som han har erhvervet mod Kommissionæren uden at vide eller burde vide, at denne erhvervede Fordringen mod ham som Kommissionær, er almindeligt anerkendt. Derimod er det i dansk Retspraksis flere Gange antaget, at Tredjemand ikke kunde benytte til Modregning Fordringer, ved hvis Erhvervelse han vidste, at Kommissionæren erhvervede Fordringen som Kommissionær. I § 64, 1ste Stykke, 1ste Punktum bestemmes imidlertid, at Tredjemand kan benytte ogsaa saadanne Krav til Modregning. Det skal ikke bestrides, at denne Bestemmelse kan misbruges af Tredjemand ved, at han opkøber Fordringer paa Kommissionæren, naar denne viser sig usolid, for at benytte dem til Modregning, og saavel indenfor den danske Kommission som fra Grosserer-Societetets Komité er der fremkommet Betænkeligheder ved Bestemmelsen. Men naar alt kommer til alt, turde Reglen dog være rigtig. Retten til at gøre Fordringen paa Tredjemand gældende tilkommer jo Kommissionæren, indtil Kommittenten lovligt har frataget ham den; selv om Tredjemand ved, at Fordringen er erhvervet af Kommissionæren for fremmed Regning, maa han dog, saalænge intet er meddelt ham om, at Retten til at gøre Fordringen gældende er overgaaet